

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1263/2018
05.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Маје Ковачевић Томић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА и др, због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4) Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљене АА –адвоката Душана Злокаса и браниоца окривљеног ББ - адвоката Ђорђа Трифуновића, поднетим против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 30К бр.959/16 од 30.05.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.781/18 од 23.08.2018. године, у седници већа одржаној дана 05. децембра 2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ - адвоката Ђорђа Трифуновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зрењанину 30К бр.959/16 од 30.05.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.781/18 од 23.08.2018. године у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу, као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Душана Злокаса, поднет против истих правноснажних пресуда ОДБАЦУЈУ као недозвољени.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину 30К бр.959/16 од 30.05.2018. године, окривљени АА и ББ оглашени су кривим због извршења по једног кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 2. у вези става 1. тачка 4) Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 85/2005, примењивао се од 01.01.2006. до 10.09.2009. године), за која дела су им на основу одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречене условне осуде, и то тако што је окривљеној АА утврђена казна затвора у трајању од једне године, те одређено да се ова казна неће извршити уколико у року проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је окривљеном ББ утврђена казна затвора у трајању од једне године и три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од три године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом на основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени су обавезани на плаћање судског паушала у износу од по 15.000,00 динара сваки, те да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка у износу од 66.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.781/18 од 23.08.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Зрењанину, окривљеног ББ лично и бранилаца окривљених АА и ББ, а пресуда Основног суда у Зрењанину 30К бр.959/16 од 30.05.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљене АА - адвокат Душан Злокас, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљену ослободити од оптужбе, или да побијане пресуде укине и предмет врати на суђење првостепеном суду;

-бранилац окривљеног ББ - адвокат Ђорђе Трифуновић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ у делу који се односи на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП је неоснован, док су исти захтев у преосталом делу и захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА у целини, недозвољени.

Указујући на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, бранилац окривљеног ББ у захтеву за заштиту законитости истиче да је окривљени правноснажном пресудом осуђен за кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. КЗ, које дело у време доношења судских одлука није постојало у Кривичном законнику, обзиром да је 01.03.2018. године ступио на снагу Закон о изменама и допунама КЗ („Службени гласник РС“, бр.94/16) којим је укинута ово кривично дело, те је сходно одредби члана 5. КЗ према ставу браниоца ово дело декриминализовано, те је суд у таквој ситуацији морао на основу члана 423. тачка 1) ЗКП да донесе ослобађајућу пресуду.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, је у својој одлуци Кж1 бр.781/18 од 23.08.2018. године, ове жалбене наводе оценио неоснованим и у образложењу дао јасне и довољне разлоге (страна 5 и 6 другостепене одлуке) због чега налази да је став првостепеног суда – да у конкретном случају није дошло до декриминализације кривичног дела из члана 238. КЗ и да је према правилној примени члана 5. став 1. КЗ на окривљене, као најблажи закон, примењен закон који је важио у време извршења кривичног дела. Ове разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Исти захтев у преосталом делу, као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА у целини, одбачени су као недозвољени, из следећих разлога:

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле, због повреде одредаба члана 74., члана 438. став 1. тачка 1) и 4), тачка 7) до 10), став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом.

Осталим наводима захтева браниоца окривљеног ББ, по оцени овога суда, указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, истицањем да у конкретном случају не постоје докази о противправности поступања окривљеног, нити скривљеност, обзиром да код окривљеног није постојао „ни минимум свести и воље да противправно располаже имовином и да прибавља противправну имовинску корист“, те да спроведеним вештачењем није доказана штета, односно корист, већ је према ставу браниоца у конкретном случају реч о грађанско-правном односу између окривљеног и оштећених. Поред тога, захтевом се указује и на повреду члана 447. став 2. ЗКП истицањем да је другостепени суд пропустио да на седницу већа позове браниоца окривљеног, а што је било обавезно с обзиром да је такав захтев постављен у жалби.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешна оцена доказа, те повреда одредаба члана 447. став 2. ЗКП не представљају разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ББ у овом делу одбачен као недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, као разлог подношења, наводи се повреда закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему бранилац не наводи конкретно о којој повреди закона

се ради, а из образложења захтева произилази да указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање истицањем да „првостепени и другостепени суд на потпуно погрешан начин тумаче потписивање уговора од стране окривљене АА, тврдећи на она није била овлашћена за потписивање уговора“, да из вештачења произилази да је до отуђења непокретности дошло 2006. године, када окривљена већ готово три године није била директор задруге, те да суд није утврдио намеру прибављања противправне имовинске користи код окривљене, као и да ниједна пословна одлука није донета нити извршена од стране окривљене АА без одлуке Управног одбора, изводећи сопствени закључак да у току поступка „нема ниједне чињенице која потврђује да је окривљена повредила овлашћења у погледу управљања, располагања и коришћења имовине“.

Имајући у виду да бранилац окривљене АА у захтеву за заштиту законитости само формално истиче повреду закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП која је општег карактера, при чему не наводи конкретно ниједну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, због које је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљенима преко бранилаца, већ у суштини наводима захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што не представља разлоге због којих је окривљенима преко бранилаца дозвољено подношење овог ванредног правног лека, то је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА у целини одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, у одбијајућем делу, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП у делу у којем су захтеви одбачени као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.